

آقای صفری

۸۶، ۶، ۳۱

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

۱۸

جامع الصواب

۱- اعتقاد (افکار)

تصحیح بنیاد

۱
۱
۸
۸
۳
۵
۶
۸
۷
۶
۱
۱۱
۸۱
۸۱
۳۱
۹۱
۶۱
۸۱
۷۱
۶۱
۸۱
۸

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
خطی
۱۸۴۴۳

فروشنده: آقای کاکهر	جله:	تاریخ: ۱۳۱۰/۱۲	شماره:
نام کتاب:	جامع الصواب و ترجیح اعتقاد و التماس		
مؤلف:			
مترجم:			
کاتب:			
شارح:			
تاریخ کتابت:	فارسی - عربی	نوع خط:	نوع کاغذ:

۱۸۴۴۳
۲۰۹۷۰۸

۱۸۴۴۳
۲۰۹۷۰۸

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
خطی
۱۸۴۴۳

ذلك فاقبه الى زنده ولكن عطف على من ذلك العود الى كسفي انشأ على نصف على بن علي
بان هم حصل العصر بقا صرا على نوع او انما فضلا عن ثلثي الاعداء فلهذا اورد
عقبه جانا اعرض منه اذني حلفت على ترد عزمي اياي اودت بها اوعام ثم
اشترى غاريقه كزاد بن علي ان كزاد سوزنا دل ميته في القيد كزاد فكتبه كزاد و
من فاني ذلك ان الذي مشق الواسط بال غزاد من دل ليل ثلاث ان لا يسي دل
التي حصل له المشرقة حمزة والجزى بالخير على غيره وخلص بديه حبله من دود
فلما ثبتت حقيقة ذلك اردت ان اسمي فيه سعيه فلهذا يدون لا فلهذا
ان قورجات من اترك اول غايتهم في طلب الدنيا وسهرت سمعها في جميع
خزنت هذا الكتاب على من الى ذلك ثم في اواخره لعل يعين ولكي في طريق
الا كما يعلق لالة في شمسيدان كما اكرس لثرا واحدا حصفا تحت لفظه واما
وراءه ان اوله بكر معرشة له والتمويه لعله انما بنا بكر المعرشة واوله
اوردت شباها لا ذكرت في فهرسته فسقت على ذلك انهم يسمونه
جامع الاخبار ثم تعرفت الى اسماء وسمي ليعين ذلك فلهذا لراءه وسمي
ويخاف ان لا يميز اسم ان كرم سوزنا دل ميته فلهذا
وغيره ثلاث اصول في معرشة الميراث

[illegible]

تفتی دای محمد علی

[illegible]

قوله نعم كان كمن زارني في عرش من عرش لان الملائكة تزر العرش ملوكه بدو فلوطنوا
 والدعوى تزر الله على عرشه قال يقول لها كج ما يهيه الله تزرزونه قال الله عز وجل من
 بان انقل عن ذلك علوا كبيرا ثم انا محمد بن يحيى الصغار رفته لهم قال ثانيا
 سعد ابن عبد الله عن ابواب ابن نوح قال سمعت ابا جعفر محمد بن علي بن ابي بصير الشافعي
 ثم يقول من زار قبر ابي لم يطوس غفر الله له واقدمه من وغيره ما خافوا ذلك ان يوم القيمة
 انصب له منبر محمد وافرزل الله عليه عليه فخره علي بن ابي حمزة الحسن بن عبد
 الله بن الحسن بن ابي مريم عن ابيه رفته له قال صدقنا علي بن ابراهيم عن ابي محمد
 ابن ابي عمير عن حمزة ابن عمار قال قال ابو عبد الله ثم يقول صدقنا في ما بين عماران ثانيا
 يقال لها طوس من زارها قال عارفا محمد بن احمد بن محمد بن ابي القاسم داود بن احمد بن ابي
 من اهل الكوفة قلت سمعت ذلك ما عارفا محمد بن احمد بن محمد بن ابي القاسم داود بن احمد بن ابي
 الله عز وجل شمس من زارها قال عارفا محمد بن احمد بن محمد بن ابي القاسم داود بن احمد بن ابي
 محمد بن احمد بن محمد بن ابي رسول الله صلى الله عليه وسلم قال صدقنا محمد بن علي بن ابي حمزة
 رفته له قال صدقنا محمد بن عبد الله الكوفي عن احمد بن محمد بن محمد بن صالح بن ابي
 قال انما علم على بعد داري اتيته يوم القيمة ثم رفته من اهل حمزة حتى
 اهر اهر اذا نظرت اليك بينا وثم لا وعنده الله وعند الميزان

[illegible][illegible]

[illegible][illegible][illegible][illegible]

مع المناقضين الذين كانا قد خرجوا من الدنيا ولم يخرج من الدنيا حتى قضيت
وبسبب جود الله تعالى في الآخرة قال الله تعالى من لم يعمل حسنة لم يفلح
فما طرقت على قلبه من حسنة ما قال النبي صلى الله عليه وآله انظر سهم سهم
ومن ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله
في الدنيا والآخرة قال الله تعالى من لم يعمل حسنة لم يفلح
من ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله
فما طرقت على قلبه من حسنة ما قال النبي صلى الله عليه وآله انظر سهم سهم
ومن ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله

فما طرقت على قلبه من حسنة ما قال النبي صلى الله عليه وآله انظر سهم سهم

فما طرقت على قلبه من حسنة ما قال النبي صلى الله عليه وآله انظر سهم سهم
ومن ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله
في الدنيا والآخرة قال الله تعالى من لم يعمل حسنة لم يفلح
من ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله
فما طرقت على قلبه من حسنة ما قال النبي صلى الله عليه وآله انظر سهم سهم
ومن ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله

فما طرقت على قلبه من حسنة ما قال النبي صلى الله عليه وآله انظر سهم سهم

الرسول صلى الله عليه وآله كان بالآخرة من الآخرة قال تعالى من لم يعمل حسنة لم يفلح
من ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله
في الدنيا والآخرة قال الله تعالى من لم يعمل حسنة لم يفلح
من ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله
فما طرقت على قلبه من حسنة ما قال النبي صلى الله عليه وآله انظر سهم سهم
ومن ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله

فما طرقت على قلبه من حسنة ما قال النبي صلى الله عليه وآله انظر سهم سهم

الرسول صلى الله عليه وآله كان بالآخرة من الآخرة قال تعالى من لم يعمل حسنة لم يفلح
من ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله
في الدنيا والآخرة قال الله تعالى من لم يعمل حسنة لم يفلح
من ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله
فما طرقت على قلبه من حسنة ما قال النبي صلى الله عليه وآله انظر سهم سهم
ومن ساء ما لم يعمل فيه ثمانية فصول في ضمير قوله

فما طرقت على قلبه من حسنة ما قال النبي صلى الله عليه وآله انظر سهم سهم

دین

المجلد الثاني

[illegible]

عليه السلام من بينكم من كان له من القرآن ثمانون سورة
سئل ان لا يحل اضلاله فاجاب عليه انه قرأ القرآن فاجاب وقال من قرأه
ثمانون سورة المصحف بطل فخره ويكون كتابه من القرآن بمقدار سبعين الف
ومن سألني اني كتبت له من القرآن بمقدار سبعين الف سورة
كانت له ثمانون سورة من القرآن بمقدار سبعين الف سورة
والله اعلم بالصواب والاعقاب لا ياتي عليهم السلام والقرآن فاجاب
واظن عيني في فضيلة اسم الله الرحمن الرحيم وفضل على المصطفى
احد دواية الكرم والمآل لانه لا يوافق القوم الا قوله لا اله الا هو العزيز الحكيم
وشهد له نعم الله عليه في كل امر من الامور والاعقاب لا ياتي عليهم السلام
الى قبره من الجنين بعد انما انبش منهم الا في الامور والاعقاب لا ياتي عليهم السلام
يعرفه ويرسله من مفرقة فيسرقه ويرسله من مفرقة فيسرقه ويرسله من مفرقة
منس الا على الله تعالى اسم الله الرحمن الرحيم والاعقاب لا ياتي عليهم السلام
الى بابهم من الجنة التي فيها الله تعالى اسم الله الرحمن الرحيم والاعقاب لا ياتي عليهم السلام
فما العجب من اسم الله الرحمن الرحيم الذي لا ياتي عليهم السلام
من النار ومن الجنة التي فيها الله تعالى اسم الله الرحمن الرحيم والاعقاب لا ياتي عليهم السلام

المنع عشر فاعلم باسم الله الرحمن الرحيم ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة
منه روي عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال من قرأ اسم الله الرحمن الرحيم
له بكل حرف اربعة الف حسنة ومائة الف حسنة ومائة الف حسنة ومائة الف حسنة
عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال من قرأ اسم الله الرحمن الرحيم ثمانون سورة
من باقوت حرا في كل سنة سبعين الف حسنة ومائة الف حسنة ومائة الف حسنة
من روي عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال من قرأ اسم الله الرحمن الرحيم ثمانون سورة
سبعون الف حسنة ومائة الف حسنة ومائة الف حسنة ومائة الف حسنة
على الله وحده حسنة ومائة الف حسنة ومائة الف حسنة ومائة الف حسنة
من روي عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال من قرأ اسم الله الرحمن الرحيم ثمانون سورة
اذ قال بعد خدنا باسم الله الرحمن الرحيم يقول الله تعالى كل من قرأ القرآن
اذ قال في الجنة اذ امر المؤمنين بما يصحون باسم الله الرحمن الرحيم ثمانون سورة
حسنة ومائة الف حسنة ومائة الف حسنة ومائة الف حسنة ومائة الف حسنة
ما لم يذكر باسم الله تعالى من كل حرف اربعة الف حسنة ومائة الف حسنة
كما قال الله في سورة النجم ولا تكلموا بكلاما لم يذكر اسم الله عليه وقال
ما بعد ذلك اعطاه الله بعد ذلك انزلت من السماء ما بعد ذلك انزلت من السماء

في ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
ابن عباس بن عبد المطلب قال سمعت النبي صلى الله عليه وآله وسلم يقول
ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
عليه وآله وسلم ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
كما قاله في ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
وروي عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال من قرأ ثمانون سورة من القرآن
والذي نفسي بيده ما انزل الله في القرآن الا ثمانون سورة من القرآن
وهي ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
رعد الله سبحانه وتعالى في ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
سورة الزلزال ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
فما العجب من ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
في ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
قال من لم يقرأ ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
ان الله عز وجل قال في ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
على ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن

فمن قرأ ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
منها باسم الله الرحمن الرحيم ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
وانه باسم الله الرحمن الرحيم ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
لما هو عليه ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
ما فيها من ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
احدكم من ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
صلى الله عليه وآله ان كل شيء من ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
احد وقال ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
وقال من كان ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
مع له ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
شعير من ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
من الملائكة ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
بقرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن
رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ثمانون سورة من القرآن ثمانون سورة من القرآن

في ثمانون سورة من القرآن

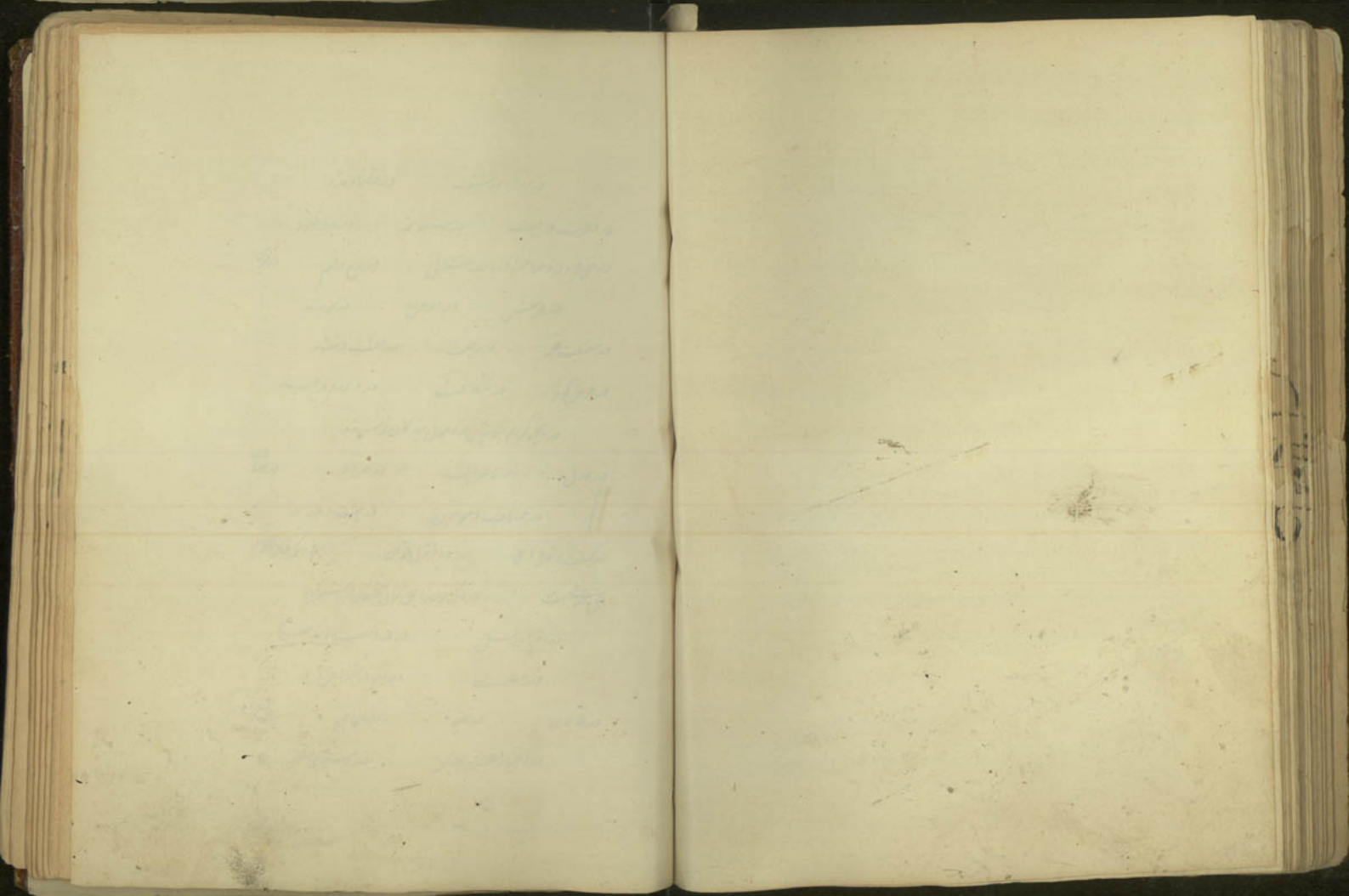
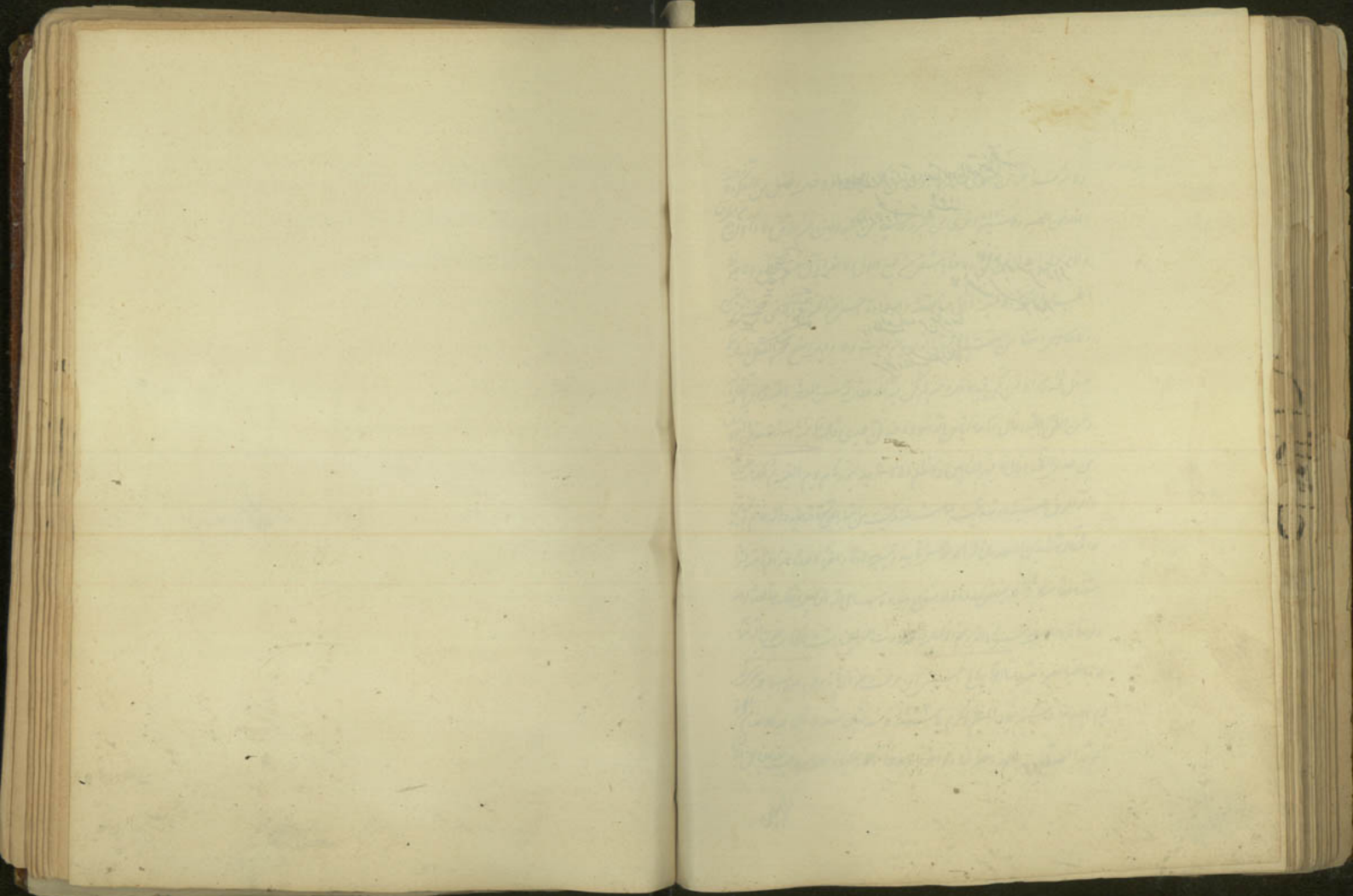

در اخبار وارده در طب در حدیثین مختلفین

در بیان اعتقاد طایفه شریعی امامیه از شیعیان و ادب توصیف حق و حق و عباد
در اعتقاد و در حدیثین آورده که اعتقاد ما طایفه امامیه از شیعیان و ادب
علیهم در توحید است که باری تکلیف و یگانه و شریک و نظیر و مثل مانند
و همیشه بوده و خواهد بود و شش هزار و پنجاه و سه سال و بعد از آن
و درست کار است و راست گفتار و زنده و جاوید و پاینده است و پست
پایدار است و پاکیزه است و موهوب است و سبب نیست که درازی و پهنای و پری
بوده باشد نیست و بری از لورم اوست و جوهر نیست که قابل سنجیدن نیست
نمود و صورت و عرض که محتاج به توضیح و تفسیر است و در آنست خط که باقی
در آنست نیست بدین وسیله که در پهنای و درازی و تقسیم باید و در آنست یکسانی و
سبکی و سنگین شدن و حرکت نمودن و در میان و زمان بودن که برین تفسیر
و احتیاج لازم باشد و بر او روایت و او بنده است آنکه که صفات مخلوقات
او را بوده باشد و خارج و منزه است از وجود کیست باطل بودن و
دیگر که مانند بودن چیزی بذات مقدس او چه هر یک ازین دو تقدیر ممکن
لازم می آید و او مثل چیزی است که در کثرت یگانه و پناه نیازمند آن است از شئی آلوده

در اراده و مشیت در فضا و قدر

در قدرت بهایت در ستمخانه در بد و ظهور
در نفی مجادله و مباحثه در باب حقیقتی در لوح و قلم در کما
در عرض در اراده و در موت
در مسکن قبر در رجعت در بعثت و نشور
در جود کثر در شفاعت در وعد و وعید
در آنچه کرام الطائین از اعمال بنده گمان نویسند
در عدل در اعتراف در صراط در عبادت
در حساب و موازین در جنت و نار
در کیفیت نزول وحی در نزول قرآن در انکشاف کلام
حق تعالی است در آنکه قرآن را حق تعالی بخلفان برسانده
در انبیا و رسل در عهد و انبیا و اوصیا
در عصمت در غلو و تقویین
در ظلمان در تقیه در ابای نبی در عتبات
در اخبار غیبه و مجمل در احشای مطهره

حق سبحانه و تعالی بحدیثی که در مقام اختلاف است و وجه دین ابراهیمی
ذات هو دین اسلام بود که بوسیله آن علم حق ظاهر شده است و در دین قطعاً فایده
نشد و تا قیام قیامت حکم آن باقی ماند و نیز در قرآن مجید واقع است یَوْمَ
يُكْشَفُ عَنْ سَاقٍ و یَذْهَبُ اِلَى السَّجُودِ و اَنتُمْ اَلْمُؤْمِنُیْنَ باید که یا که گشته
کافران و جماعت عاصیان از روزی که کار بغایت سخت گردد و شداید و اهل
روز قیامت ظاهر شود و ایشان از روی ضعف و نوبت جمع و کجی در خونس و با وجود
سلامت اعضا و جوارح بر آن قادر نباشند پس ساق دین ابراهیمی یعنی کار
و شدت است است یعنی ظهیری و نیز نیز میاید که آن تعول نفس با حیرت و غافل
ما فزئت فی جنب الله حق سبحانه و تعالی را و در دو ده خفان که متابعت پیروی
نمایند آنچه از ناباشان خستاده از آیات چنان قرآن و احکام است
آن پیش از آنکه نگاه عذاب الهی نازل شود و خفان از آن غافل باشند
که در آن محلی توبه و انابت نمیدانند و در آن حال انکسار و اعتقاد از
روی حسرت و لذات در تقصیر اندک و در دنیا کرده باشند بگویند که
افسوس که ما نفعی ندیدیم و پیروی اطاعت و احکام الهی نمودیم پس چنین الله
و دین ابراهیمی طاعت خدا و ادای حق او باشد و تمثیل این در کلام

اسی

الهی وارد دست که غنیمت خیز من روحی باری غلامو سطر روحی باری که ولادت
 بران موقوف است مثل نظمه پدر و قر و زلفه در حرم و عری را از افریده از
 روحی که از اخفی کرده و باین چه ترو روح افکند کسینده و آدم نیز از ان غنای حق
 و عینی از ان سبب روح الله گیر که بد که بگر کن و احواد و جو ریافته نسبت به
 پدر و انکه از ضایع و پنهان روح من مثل ان است که این چیز را بر انجو دانستند و
 فرموده است که چنی خانه من و عهدی بسته من و جنتی بهشت من و نای
 دوزخ من و سما آسمان من و ارضی زمین من و نیزه و قران مجید و وار دست
 که بل باده موهو طمان بیخفق گنای است سبب نه دل این ایران است
 که جووان گفتند که حقیقتا در روزی دادن خلقی تحمیل است و باین حقیقتا
 روحی پنهان نموده فرموده که بدینعت و دست کرم حق تاه کثود است مغول
 است و سیده در دنیا و اوت آنچه جواید بر حق تعالی نکلت و معجزی که دانند
 پس بد در بنعام معنی نعمت بوده باشد و رسان کشاید مرد و دست و فرود
 که معلوم شود که در ماه سعادت و بغایت است و نیز فرموده که و کشا آفتابا
 باید یعنی آسمان را بخت و مرتفع گردانیدم و این سبب بقوت و قدرت
 و بهر سبب فرموده که و انکه بعد از داود دینی الایدیا کن ای سپهر فرزانگی

بنده ما دل و دراک صاحب قدرت و قوت است بر عبادت یا بر تکلیف شقت
و عذمتای توبت و رسالت یا بر دفع دشمنان دین و طایفه مخالفین و معاذین
و نیز مقرر ماید که یا ایها البس ما نمک ان تسبیحا خلقت سیدی یعنی بیانی
چه مانع شد ترا که سجده ادم کنی او را ازینده ام بید قدرت و قوت خود
پوشیده بود و ما در نیز در قان مجید و واقع است و الا در جمیع قبضه
یوم القیامه یعنی خفت شسته زمین ملک سندی عز و جل است پیشکرت اعدی
در روز جزا و نیز فرموده که و کبروات مطویات بیمنه یعنی آسمانها با اقام ما ماند
کتابهای درهم چسبیده در این قدرت و دست راست اوست و نیز میفرماید
که و کبریا ربکی یعنی در روز جزا میآید امضای تو ظاهر شود اما قدرت او و مالک
بر حسب منزل و محرابی که دارند هر جمعی از ایشان در مقام مقرر خود ضعف
استاده اند پس چنانچه او ادان حق قضا میبخشد است که امر او ماید و نیز میفرماید که
لَا اَسْمَ عَنْ رَبِّمْ یَوْمَئِذٍ یُؤْتِی السَّعْدَیْنِ مِغْرَابَیْنِ جماعت کتابها
که رنگها بر دلسای پنهان شبیه است از در بر کتابان که سید و گویند
ازین دفعه که بقیق انجمه در روز بارز از آخر از او بقضای خود
دور ماند و در جماعت و نیز میفرماید که کل یظفرون الان با تیره الان فی نفسهم انعام

134

والله انك يعني جماعت كفا و مكران دين احمد محمد نظر نيكست و انقياد دمي
مانند احكام الهي را در ملك ما بايد بايشان اعرضاي عز وجل و عذاب او در پايان
نابر منيف و ملائكه نيز مانند هر ابي عذاب نمودل بايشان و حكم الهي امكان بايشان
نافذ و محكوم به كه در پس آمدن حقيقا يعني ابدان اهو عذاب او فيرر باشد و
در كلام مجيد واقع است و جوه و مئذ اخره را به تا ناظره يعني جني از سلا
باشند در روز جزا كه خوشحال باشند و روي تازه دارند و دشته باشند و نظر
حصول ثواب و خور نغف من و پر دلا و خا باشند و نيز فرموده كه من مكل عليم
غضبي فقد هو ي معني هر كه را عده عقاب و مخط درباره او برسد بد مشبهه
ملاك در چه غضب الهي امكان است و رضاي او ثواب است و نيز فرموده
كه نعم ان في نفسي ولا يعلم عني نفسا ك عيني در روز قيات بعد از آن كه حق
بر سبيل استقام از روي سرزنش من و فرمايد كه كوفته را و ما در خدا بخدا
پرستيد چنانكه بعضي از شماري در حق تو اين دعوي نموده اند عيسى و عيسى كه
كه از من اين گفته باشم هر اينه علم تو بان محيط خود بود و بسبب انكه تو عالمي
با آنچه معلوم است و چون از علم تو باشد كه من اين گفته ام پيشه سار قول
من بخدا بود و كسنا و نفس سخن كاه و دين آيد يا بسنا ع غريب است

در قبل مشا که است و انچه است ایضا فاعلموا انهم قوی
نسبت بهی تقاضی است بحکام الهام که متع است در کلام مجید ربانیا
واقع است که و بعد از آنکه انقضی تمام می نماید جماعت می کنند از انچه خود
که در مقابل اعمال قیام نمایند واقع میشود و در قرآن مجید و در دست که
ان الله و ملائکته یستویون علی النبی و حق تعالی و در ستمای او صلوات بر حضرت
رسول محمد الله علیه و آله میفرستند صلواتی که از خدای تعالی بر آنحضرت واقع
است که در حسنات او زیاد میسازد و صلوات ملائکه بر آنحضرت میسازد
از استعدا و سوال نمودن ایشان است از حق تعالی که در حاجات او زیاد کند
و صلوات جماعت امتان بر آنحضرت است که بگویند اللهم صل علی محمد و آل محمد
لما صلیت و بارکت علی ابراهیم و آل ابراهیم و نیز میفرماید که هو الله الذی یصلی علی
و ملائکته یعنی حق تعالی می کند بر شما جماعت امتان و نیز حق تعالی و ملائکه او
نیز صلوات میفرستد بر شما جماعت مؤمنان و میگوید اللهم صل علی
المؤمنین ترحم باری ثقتا نسبت بائمان آنحضرت ازین محرم است که ایشان را
امر میکند بر بسیاری طاعت و خیرات تأیید از انبار کی معصیت
پروان او رده نور طاعت رساند و در قرآن مجید واقع است که

و ملائکه

و ملائکه او مکررند و الله غیر الماکرین یعنی آنکه کسی را سر نمیبرد و اندیشیدند
نسبت بهی با یوسف که او را بکشند و حصصی نیز میفرستد و در برابران
نسبت با یونس که در شکم ماهی بود و کی از شکم ماهی نجات یافت و او را
در نظر ان کفار عیبی نبود اما ایشان بطعن آنکه عیبی است او را بکشند و حق تعالی بهترین
انچه است که مکررند در عقاب و عذاب نسبت بهی که کفار و منافقین
اشاره را از حق تعالی میزنند و از انهم رسیدن عقاب از ان عزم باشد و نیز فرمود
بما دعون الله و امرنا دعوا علی طایفه منافقین در صد و صد و صد و صد نسبت
سجدات با یکدیگر اظهار ایمان میکنند و کفر خود چنان میدانند تا نفس و آل ایشان
در امان بوده باشد و حق تعالی بطریق فعل ایشان با یوسف فرستاده که خون و مال
ایشان را در در دنیا بخورند و در دنیا بگذرانند و بجزیره قیامت و ترجع آل ایشان نموده تا حق
در کسمل که جهت ایشان در آخرت مقرر و معین است و بهی که در دنیا
که الله یستزیرهم یعنی تقاضی نماید منافقین است و نیز میفرماید که انهم
در دنیا جزو رستورانند و در احوال مسلمین را بر ایشان جاری میسازد و در
آخرت برای ایشان عذاب و عقاب الهی را در روز قیامت
نخبد واقع است بخوانند منتهی یعنی حق تعالی است و نیز میفرماید که

در ان احوال ان محظوظ نماید پس مقصود از این الفاظ که درین آیات چنانست
واقع شده معانی ظاهره ان باشد و صریحی که در حقیقت ان نیز است که نسبت
بهندگان خود مکررند و قد عذبا و یذبحون و یجاءون و انهم انهم انهم
از عقاب و طایفه امامت در بار صفات ذات باری تعالی که عین ذات
اوست و صفات افعال که متحد و حادث میشوند با اعتبار افعال
میفرماید که انچه سابقا از صفات ذات باری تعالی بودیم و حق تعالی
از ان نفی صفت اراده می نمایند و میگویند که همیشه حق تعالی است و او را
و چنانچه حق تعالی شایسته فعل قیام کند و فعل امر و جوب او را نداده و بر حق تعالی
قدرت دارد و بکلماتی پستی و زنده و جاوید و پاینده است و در ذات باری
و در بر نه است اینها که مذکور شد صفات ذات پروردگار است و در روز قیامت
اما صفات افعال که همیشه با ذات پیداست و حادث و قیام میکنند و در
افعال از ان نیکوتر که همیشه حق تعالی است و او را همیشه است و او را
فعلها و خواسته آنهاست و در انچه را امری میکند و همیشه نشود
و ناخشنود پیداست و همواره روزی دهد و بکشد و حق تعالی از ان
از عقاب و طایفه امامت در باب تکلیف حق تعالی میسازد و نیز میفرماید که

بما عذبتهم فاعلموا انهم قوی
را که بر سبیل طوع و تقید میگویند و از روی سرزنش میگویند
که صدق اندک و سپارایشان از روی ریا واقع میشود و چه عیب دارد
و حال آنکه ایشان آنچه مقدورشان بود از روی افعال صفت میدادند پس حق تعالی
و مستتر از اینها نسبت با ایشان را در آنچه بود که بهی سرزنش میسازد
میگرداند و عیب ایشان را بهی میگرداند و نیز در تنزیل واقع است که
نسوا الله فسیهم یعنی که فراموش کرده اند خدای عز و جل را و عبادت او
بجای نمایند و در بیان سبب تنزیل ایشان عمل فراموش گشتن میکنند و آن
جماعت پیچاقبت را در انکال و خذلان میگردانند و پس میفرماید ان الله یخلف و ان الله
درین آیات چنانست و فرایند واقع است ان و بهی که حق تعالی و ملائکه
سودا العاقبه را از زمین و جزای خدعه و جزای مکر و جزای استهزاء و جزای
با یوسف که فراموش کردند ایشان را از نعمهای خود چنانکه میفرماید و ملائکه را که در
نسوا الله فسیهم انفسهم یعنی بیگانه شده اند جمعی که در حق تعالی فراموش کرده اند
و حق تعالی ایشان را خذلان و فرود آورده است بر تبه که حق تعالی خود را در جزای
که اند و در آنچه سبب میگویند در امری چند که رو به فراموشی با ایشان نفع رساند

و ملائکه

میفرماید که در عقاید ما طایفه اثنی عشریه امامیه اثنی عشریه در
تکلیف ان است که حق تعالی بندگان خود را تکلیف ملاطقت نموده و با دین و روح
و طاقت بندگان امری نموده چنانکه در کلام مجتهدان خود فرموده که لا یخلف
نفساً الا و سهواً و در کار عالمیان میفرماید از غایت عدالت و نهایت انصاف
آنچه اجداد را تکلیف نمیکند بامری که اگر آن بران قدرت و توانایی داشته باشد
و امام حق تعالی صیقلی بر حق تعالی دهد بی باطنی میفرماید که حق تعالی و علمای بندگان
خود را تکلیف نمیکند بامری که مافوق و سطح و طاقت ایشان بوده باشد از حیث
شرعی مثل بازور و در درجات عقیده مثل اهل علم و تکلیف فرموده بندگان
در هر شبانه روزی پنج نماز فرضیه و در هر سال یکماه روزه و در هر کوه یک مرتبه
در موسم حج در اتم نقره و در عمری یکبار و بیست و سه سال یکبار زیاده ازین قدرت
در اعتقاد ما در افعال عباد
میفرماید که اعتقاد ما
امامیه اثنی عشریه در باب فعلهای بندگان است که آنها مخلوقند با نعمی گفته
الهی و علم او متعین گرفته شده که این افعال بعد از قدرت و رحمت و اراده بندگان صادر
شود زیرا میفهمون که افعال خداوند در حق تعالی مکنون و اسباب فرموده ما محض
الکلی حق تعالی همیشه دانایا و آگاه است بتمام افعال بندگان و کیفیات آن بر نیکی

از حق تعالی

از حق تعالی است و در سبب اراده بر نیکی نسبت خصال بندگان از حق تعالی
خوبی مشروط است معصیت و عدل و علم بر نیکی نسبت نامشروع است
بسرور و کار و دینی امور و دیگر است که بندگان از درودان استیاری نیست مثل
لذت و الم و نادای و غم و فرح و دوست و معصیت و نیکی آن پسند و نمودن این
امر نسبت به نیکی یا بی نیکی نیست و اعتقاد و در باب نیکی
و تقوی
فرموده که اعتقاد ما طایفه امامیه اثنی عشریه در باب
آنکه بندگان در فعلهای خود و کارهای خود اختیار دارند معصوم قول امام مجتهد است
است که در هر چه که در تقوی و عبادت است این امر بر نیکی نیست که بندگان در فعل
خود اختیار است باین معنی که حق تعالی بندگان را در فعل و فعل نیست و نیز میگوید که بندگان در فعل
خود اختیار دارند و در همه فعل خداست بلکه بندگان این دو امر را یکی میکنند
و هر چه است که بندگان از حضرت پر سیدند که آن امری که هر چه است که امام است
فرموده که این مانند آن بود که شخصی باری که از معصیت خود رها شود و تو بر سبب نیکی
شکرت و از این معصیت نیکی و اگر نیکی ترک این فعل و او قبول قول و تکلیف است
افعل گفت و فرمود که اگر بندگان فعل هیچ را بطلان خود و در صورت که اگر
تر و قبول غصه معصیت بندگان را در هر چه است که بندگان در هر چه است که بندگان در هر چه است

بجای دین ترک نمی و گذشتن آن هر چه خواهد بود و اگر بندگان از فعل ان است
خواهی باشد در اراده و مشیت
میفرماید که اعتقاد ما طایفه امامیه اثنی عشریه در باب اراده و مشیت
معصوم کلام امام مجتهد است که حق تعالی خواسته و اراده نموده بندگان
امری و بندگان علم او با آن متعین و دوست نیند و در حق تعالی بندگان و دیگر
علم او با آن متعین گرفته شده و همچنین دوست نیند و در حق تعالی بندگان و دیگر
امری الله آنکه اراده او متعین شده و نیز دوست نیند و در حق تعالی بندگان و دیگر
که او یکی از است چنانکه بعضی از فقهای میگویند که حق تعالی که برود کار عالم
کی از است الله است الله تعالی و بعضی دیگر میگویند که حق تعالی عبارت
از ذات و غنی است اقسام و از ذات و غنی است اقسام و از ذات و غنی است اقسام
و از غنی است اقسام و از ذات و غنی است اقسام و از ذات و غنی است اقسام
چون بر او گفته و روح القدس جبرئیل و عیسی علیهما السلام را اراده نمایند و روحی
نیشود از برای بندگان که اختیار بر او کنند از روی رحمت که نسبت
با ایشان دارد و از این جهت که کفر سبب هلاک ایشان است بطریق قطعی
بجای حضرت سالت پناه الله میباید و الله در حکم بلاغت تمام فرموده که

الله تعالی

الله تعالی است و در سبب اراده بر نیکی نسبت خصال بندگان از حق تعالی
خوبی مشروط است معصیت و عدل و علم بر نیکی نسبت نامشروع است
بسرور و کار و دینی امور و دیگر است که بندگان از درودان استیاری نیست مثل
لذت و الم و نادای و غم و فرح و دوست و معصیت و نیکی آن پسند و نمودن این
امر نسبت به نیکی یا بی نیکی نیست و اعتقاد و در باب نیکی
و تقوی
فرموده که اعتقاد ما طایفه امامیه اثنی عشریه در باب
آنکه بندگان در فعلهای خود و کارهای خود اختیار دارند معصوم قول امام مجتهد است
است که در هر چه که در تقوی و عبادت است این امر بر نیکی نیست که بندگان در فعل
خود اختیار است باین معنی که حق تعالی بندگان را در فعل و فعل نیست و نیز میگوید که بندگان در فعل
خود اختیار دارند و در همه فعل خداست بلکه بندگان این دو امر را یکی میکنند
و هر چه است که بندگان از حضرت پر سیدند که آن امری که هر چه است که امام است
فرموده که این مانند آن بود که شخصی باری که از معصیت خود رها شود و تو بر سبب نیکی
شکرت و از این معصیت نیکی و اگر نیکی ترک این فعل و او قبول قول و تکلیف است
افعل گفت و فرمود که اگر بندگان فعل هیچ را بطلان خود و در صورت که اگر
تر و قبول غصه معصیت بندگان را در هر چه است که بندگان در هر چه است که بندگان در هر چه است

لنا من لا حشری و ما قلنا من هنا قل انتم فی یومکم لیس فی الدنیا کتب علیکم الفصل
بما مضی بهم منی منی از زمانه قل ان که در حقیقت منکر قدرت الهی و تائید قدرت
رسول الهی بودند با یکدیگر چنین میگفتند که اگر قدرت ربانیه و مدد الهی نیست
بر رسول خدا میباید چنانچه غیر از این نیستی میباید درین مردم و درین جنگ که
نمیشدند و یگویی پیغمبر از زمان با جادو منافقان که کلمه شایسته و خدای خود
میبرد و با هر ای با ما درین غرض میخواند چون قدرت و تائید الهی و قدرت
عزیزان و دوستان است و نسبت یکدیگر شک و منافق و در دل در دروغ
بر اظهار آن نیست و هر آنکه میگوید که در این محفوظ مکتوب مرقوم بود که ایشان
نمیشدند و در جلاله ایشان الهی نمیشدند ایشان را درین خدا کردن و خسران الهی
نیوایشان را و نیز خمر زده و لوشا و رباکت ما ضلوه خدمت و ما یقرون اگر
پروردگار تو ای پیغمبر از زمان خواهد که این جماعت مسلمانان را تو دشمنی
کنند چنان میخواند که در کتب دشمنی میکنند لکن ما فی ان عینش و در زری
اجب بر تو که دشمنی تو نمیدارد پس تو نیز مانند پیرو و کار خود ما فی
معاد است و دشمنی ایشان میشود ایشان را بر کفر ایشان و اخراج ایشان که
نسبت بتو می نمایند که از را بگردار و گفتار را خواب و در لغزش و توبه

نیز

میفرماید که و لوشا و ربا و ما شکر کرد و ما جنتک عظیم حفظ اگر در ده الهی
بودی که جنت گفتار که فرستاده ایشان را مضطربان مسلمانان کافر
نشد پس تو نیز ای پیغمبر و لشکر محاسن از کفر و عدم اسلام ایشان که ترس
ایشان را در دیده ایم و نیز خمر زده و لوشا و ربا و تائید الهی و تائید
بنای امور و کلمات شرعی بر برابر داده و حضرت با بندگان الهی و تائید
با جبار و مضطربان اگر ما میخوانیم میباید هر شیخی را آنچه بر سر ایشان
و صلاح حال او میسر و نیز میفرماید که میخواند ان همه بر سر ایشان
لا سلام و من بران ایضا و جعل صده ضیقاً حرجاً کائناً لصدقه
نه استای هر که در داده الهی استی با رده و توفیق او شده باشد که
میسازد و سینه او را در برابر قبول این آلام و هر که در داده او ضیق کرد
که بر کفر او لا نکند و طغی و توفیق او شامل حالش شود و سینه او را
کردند تا تنگدل و سخت دل شود و بر سر که گویا از شدت پستی و
اضطراب با سامان بالا میرود و شروع در امری می نماید که در حیرت و گمان
او نیست و قدرت بران ندارد و مثل با سامان بالا رفتن و نیز خمر زده
بر مداند و یقین لکم و یهدیکم سنن الذین من قبلکم و یتوب علیکم فی حق

جهان که با آن گند از برای شما آنچه چنان نیست بر شما در حق و وفای و هدایت
گند شما را بر بهای چنانچه از شما بوده اند از انجای ساق و سحران و نگاه ای
تا بایست انقدر و پیردی ناسیب و مسخ و عجز عظیم که دیدن تا بر شما خواهد گند
و از گمان پا که گداند و نیز میفرماید که برید الله الانجیل لهم خطابی الاخره
خواتم الهی همانست که جماعت اهل عصیان را حقه و نصیبی نمیشد در
آخرت که نجات ایشان از استحقاق ان نیست و نیز فرمود که برید الله ان
عظیم حق تا پیغمبر که سبکبار شما گند با نوره که حال سازد که از ان برابر شما
جهان که بعضی از شما را قدرت بر علاج از ان نیست و نیز سبکبار که گند و سار
رضعتی شریقه و نیز میفرماید که برید الله ان العسر و الحزن انما یساقط
نه و ساری و با آن نسبت نفی جرح و اعتدیل در امور دینیه نیز از شما خواهد گند
اخر فرموده با فطار و سفر و عرض و نیز میفرماید که و الله یزید ان یؤت علیکم و یزید
الذین یتقون الشوائب ان یتلو امیناً عظیم حق قاطع اراده قول تو را
نموده از گمان و توفیق میباید بر شما را ناست و رجوع از ان و پیوسته ان
جماعت که پیوسته و شهنشایان از انرا که میل کنند و عدول نمایند از طریق
استقامت و میل بودن تمامی چه میباید تا مروت و غیرت از توفیق شهنشایان

نیز

نیز

قتل او که انقدر شایسته نباشد و حکم الهی باشد بازگشتی او در آنجا
نیز صادر نشد و نیز اراده نموده که قتل او در روزی بخت و شانس بود
آن قطعه رضای او بوده باشد و نیز میگویم که اراده حق قاتل بر آن قرار گرفته که
منع نکند از قتل او در روزی چشم و جبر و عدم چشم و جبر چنانکه اراده
کرده منعی نماید از قتلش در روزی نمی نمودن و گفتن که در روزی چشم و جبر و عدم چشم و جبر
از قتلش در روزی جبر و عدم چشم و جبر چنانکه نمی نمودن و جبر و عدم چشم و جبر
بگشاید گفتن و وضع شدی و گشته گفتن چنانکه وضع شد از او بر او سوار
اشن بر روی و قتی که قاتل بآن اشن نشاند که بماند که بماند که بماند که بماند
ایرا هم یعنی ای اشن شکست شود و بدست باشی بر تیر که نرسد و ضرر زنیاید
با بر او هم و همچنین میگویم که قاتل عالم بآن بود که امام حسین گشته میشود بسبب
این شهادت مستحق ابدی میگردد و گشته اند او بسبب این حضرت شایسته
بخت میشود و شهادت دایمی و میگویم که ما طایفه امامی شایسته شایسته که آنچه علم
الهی و دوست است چنان میشود و آنچه علم او بآن گشته باشد و اراده و
خواست او بنور ایمان میشود و آنچه علم او در او در وجود او است و آنچه علم او
و تابع واقع و معلوم است و احوال نیکان بار داده و خستینا رهبان است

ازین

بر تیر که اگر خواهد بگشاید و اگر نخواهد بگشاید اینست و اعتقاد و ایمان است
اهل ایمان در باب شهادت و اراده الهی نه آنچه شما گفتان ما در باب شهادت
بما می نمایند در روزی عداوت و دیگر میفرستند باز میگویند از راه طایفه
و شکرین شریعت حضرت رسول رب العالمین در بیان اعتبار
در باب شهادت و قدر میفرمایند که اعتقاد و ما طایفه امامیست
فقط و قدر میفرماند امام امام جعفر بن محمد از طریق عیسی السلام است و آن
سوال در روزی که بیا از صاحب بگشاید بود واقع شد و در وقتیکه از حضرت
پرسیده شد که چه میگوید و باب شهادت و قدر را حضرت فرمود که میگویم که
حق قاتل در آن زمان که بنده کار در روزی شهادت است چنانکه در این سوال
فرمود که در این بگشاید این لغزم سعادتمند از شهادت است و بدین تو ادا فرمود
روزای شریعت که پرسیده میفرماند بایشان رسانیده و سوال خواهد کرد
از آنچه بر ایشان و قضا و قدر و نعم و قدرت بر قدر و تیر که آن اندازه
زیست و حد و در روزی هر دو که تیر و در سخن گفتن در باب شهادت و قدر
و شروع نمودن در بیان آن نمی نموده اند چنانکه حضرت امیرالمؤمنین علیه
السلام گفت که از باب شهادت و قدر را در حضرت سزاوارده بوده چنین فرمود

که در شش مبدء و هر سزاوارت هیچ احد بر او بران واقع و مطلع گردد
مگر حق تعالی که بگشاید چنانکه هر کس از حد و اطلاع بران شود چنان باشد
که محال نیست و برای که گشته باشد ما حق تعالی در حکم و فرمان او در آن وقت
نموده باشد در حجت ظاهر و باطنی او و مکتشف و ظاهر سائست باشد
باید آنچه حضرت باری تعالی از ایشان داشته و در پرده خفا که گشته و هر
چنین که پس سزاوارت و غضب جیشم الهی شده باشد و جای او در
بود که هر چه و بارگشتن است و در حضرت که حضرت امیرالمؤمنین
در امام المتقین است الله تعالی علیه السلام علیه خیر الصلوات و اعلی
القبولت از دیواری که میرافاقتن داشت گذشت و بطرف دیگر داشته
و چون با حضرت گفتند که با امیرالمؤمنین از قضای الهی میگویری در جواب
فرمود که میگویم از قضای الهی میسوی قدر را و شکی از حضرت امام جعفر بن محمد
استقامت پرسیده که آیا اصول کردن میفرمودی از قدر و بلا میفرمودی از قدر
حضرت فرمود که هرگاه آن بزرگوار قدر داده باشد باین معنی که قدر در حد
بوده که فلاں بحدی میباید فلاں آن دفع کرد و اعتقاد در باب
فطرت هدایت میفرمایند که اعتقاد ما طایفه امامیست

که قدر چایی است بایمان در آن قدم منه و چون در مرتبه دوم و سوم
استفسار نمود جواب داد که قدر سرتیست از هر راهی و عزیمت
از روزی او که بر داشته شده است در پرده غیب خدای عزوجل از
اظهار ممکن و همچنین حضرت فرموده در باب قدر که آگاه باشید که قدر
سرتیست از هر راهی و بپایان رسیده است از هر راهی او در هر چه
است او را از هر چه خدای عزوجل که دیانت آن توان نمود و مهر کرده
شده بنجام حکم خدای عزوجل و آن در نزد علم او معلوم است
و محقق گردانیده و بکطرف نهاد این را از علم نیکان تا دورا که آن
نمودند که در قدر و مرتبه او را بلند گردانیده از رسیدن عقلمان
خلافی بآن و در نتیجه در حق بایماند از هر مگر بحقیقت امید و قدرت
زبانیه و برزکی و دفع و روشن و برت و بگشاید او که قدر در میان
معلوم بایمان منزه نشده پاکیزه از غش که آن در بای خدای عزوجل است
و عین آن معانه آسمان و زمین است و عرض معانی مشرق و مغرب
و رنگش سبزه است مانند شب یار یک و در و طایفه و ماهی سار
و گاهی آب دریا بالا و گاهی بر تیر میاید و در ته آن دریا افتا چیست

ازین

عبدالله گفت که با تو میگویم باین وجه که اگر تو غایب شوم بمذنب
من رجوع کنی و اگر بر تو غایب شوی رجوع کنی بام خود تا او جواب بگوید
در پنج شب سه توماید
اعتقاد در باب بی وقتم
میفرماید که عقدا و طایفه اما نیست در باب بی وقتم
ان است که ایشان دروغ گفته اند که بر حقیقت عالم بر سید اعظم الهی
واقف گشته بر علوم غیبیه اطلاع دارند
میفرماید که اعتقاد در باب کس ان است که آن
ظرفی است هیچ موجودات در آن عرض و هفت آسمان و زمین و بر خست
ان رزق کرده با تمام در کس واقع است بآن رزق طایفه خود و بوجه دیگر
کس عبارت از علم حق است و است که در حضرت امام جعفر
عید السلام سنی آیه و صحیح کریمه استوار است و الا رزق بر سید نه حضرت
فرمود که مرد بکس علم حق است و علم را برای آن کس که در کمال
علم کس است ازین است که علم را بر کسی شنیده پس وضع کریمه است
و الا رزق باین معنی بود که در غایت وسعت و توانایی حق در رزق
علم حق آسمان و زمینها را و هر چیزی دیگر مانند این وسعت ندارد

باین وجه

اعتقاد در باب عرض

چنین عرض کرده که اعتقاد در وقت عرض چنان است که آن بود در رزق
جمیع مخلوقات و نه در رزق همه شایسته و بوجه دیگر در رزق عرض
علم است در غیر است که در حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرمود
از اوقات قرین بر سید نه عرض که هم حضرت نور علم او یکسان است
بنی از علم او و در رزق از شیعی دیگر نیست و اما آن عرض که در رزق
جمیع مخلوقات است بر در رزق ان است که در کمال است
ایشان از این جهت فرموده باشد و هر چیزی بر او رزق میاید از این جهت
بن آدم است که طایفه رزق میکند از رزق قیام برای همه ادیان و دنیا
از اینها بر صورتی که برای است که طایفه رزق میکند از رزق قیام
همه چهار پایان و یک از اینها بر صورتی که برای است که طایفه رزق میکند
از رزق قیام برای همه شایسته و در رزق که و دیگر از اینها بر صورتی که
که طایفه رزق میکند از رزق قیام برای همه شایسته و در رزق که
چهار احوال موجودند و چون رزق قیامت و دیگر از اینها بر صورتی که
و است که در رزق و در عرض که مردان علم است همانند و عقدا

حضرت علیه السلام میفرماید که نفسهای شما را بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
خدا پیش آن است که در رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
در روی زمین نبوت و در رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
ما در باب این گفته اند ان است که اینها بر رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
باقی اند و هر کس را بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
حق قیامت که در رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
خبر است که علی علیه السلام فرموده بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
چنین فرموده که حق و راستی بسیار است که روحی در میان ملک و اندام و روحی که
از اینجا برآمده باشد و از رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
و در کمال رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
در هر چه است علی علیه السلام مذکور است که این آیه در باب علم با خود که برای
حق است و هر کس را بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
این آیه که در رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
برای هر شخصی از این جهت که در رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
راست است که در رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده

وی نیز چهار رزق و اولین و چهار دیگر از رزق ان چهار را اولین رزق و دیگر
و موسی و عیسی علیهم السلام اند و از چهار رزق حضرت رسالت پناه خدا
و حضرت امیر المؤمنین علیه السلام و از رزق حضرت رسالت پناه خدا
و نام حبیب علیهم السلام اند و این هر دو است بر او است که در رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
در باب حدیث که در رزق حضرت رسالت پناه خدا و اندام شما را بفرموده
بوده اند از اولین رزق و ابراهیم و موسی و عیسی علیهم السلام اند و پیش ازین چهار
پنج نفر بود که بر سید نه علم بود از حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله
و امیر المؤمنین و امام حسن و امام حسین و حضرت باقی آیه و موسی و عیسی علیهم السلام
که بعد از امام حسین علیه السلام نه منی گشته
اعتقاد در باب
نفسها و روحها
در باب نفسها و روحها ان است که از آنها روح سفید و حیوانه و از آنها کایان
و اول مخلوقات بعد از خدا که حضرت رسالت پناه خدا و اندام شما را بفرموده
اول چهار نفر که در رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
که از اینها برآمده و در رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده
که از اینها برآمده و در رزق و بنافزیده اند بجهت خدا و اندام شما را بفرموده

عبدالله علیه السلام

کبریا قیام است و این همه صفت از انوار صفت عظمی که در عین کمال
از آسمان فرو داده و افق را بکفرت کرده و از گردن و پیش بر سر و آهسته و آهسته
رجعت نمود بدینا در زمانه و از این جهت که حق تعالی میسر است و فرموده است
شوقی که در افق است ای صفتی که در بر این صفت کمال و از انوار کمال تر است
و بالا می بر ترا با آسمان و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
هم صفت از انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
شخصی که در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
در کبریا که در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
و کمال که در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
چنانکه این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
و در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
شیرین و در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
تا انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
با انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
سودمند و در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است

عانی لاری

خدا بیک کسی را که میسر اند آری بخت و زنده ساختن عود امدی لازم است
بر صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
بدین صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
که میسر است و ما از انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
برای قیام کبریا که در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
و از انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
مشکله از انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
نیز به صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
و در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
تا انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
ان و در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
با انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
و با انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
که در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است

و عصبان از این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
قائم به تمام برید و از انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
در بخت و زنده ساختن عود امدی لازم است
با صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
یعنی کسی که برای خود قافله منزلت میسر است و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
و بعد از آن با انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
که در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
در خواب و بر و زنده میگرداند و از انوار کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
منزل وادی و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
ایشان نسبت بقدرت صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
حق تعالی میسر است که در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
و زنده گردانیدن و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
یکسان است و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
در خدا و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
اعتقاد و در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است

ایامه در این

ایامه در باب حق کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
ان حق کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
ان در صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
آب و در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
و صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
حق کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
منتهی و در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
در باب صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
و در این صفت کمال و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
فرموده که کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است
امیر المؤمنین و کبریا که در این صفت کمال و از انوار کمال تر است

کلیه ششقی از او بر آید و نه تر از آنش در هیچ تنی نباشد و شفا کند که تا صیقل
معصوم بر آید و اولاد او را و صمد و ملاک بماند و در بزرگه و جوانی هر چه که از حق بپا
ماند بقیه برسد و مضر که در بقیه عرب مشهور بر بسیار می خوانند گفتند و دیگر بزم
مؤمنان در باب شفا گفت که ششقی از او را در صیقل شفا می کند و شفا کند و در
حق چهار طایفه شفا می شود و این ششک که در کان اسلام را بر بقیه نه
و این ششک که بوجه ایت خدای عز و جل اعتقاد دارند باشند و این که گفته
و بعضی آن باشند و در هر یک که مکرر می میسازد ششقی علیه اند و شفا می کند
چنانچه صیقل از این قویه و این بماند

بمقتضى دراسته

تحقیق در اینکه حضرت ماری قلمی از زکند و کلاه شکر اکبر برافروخته
 تمام کعبه درون دیگر واقع نشود چه با حال ^{تألیف} است پس هم تمام کعبه
 چه بصفحت است و دو خان جنبه ^{در} کعبه را نیز زکند آفرین میباشند
 اگر چه بتویر بمشابه آنها که در راه الهی میفرستد و موقوف کرد و منعی نیست از این است
 و بی فایده بید نیست که در آن محله میان خوف و درجا بید باشد و جرات بر می
 نمایند و امید برکت الهی نیز داشته باشد
 الهاماتی بر بنده کلام جویشانی نویسنده
 که در حق تعالی
 اما بزرگوار بزرگوار است که چه خوشتر در هر روز در هر شب و در
 هر وقت باشد که در هر روز با تمام نویسنده و چون تکلیف تمام کرد که آنکه هر روز
 بپوشیده و در بر ایوب یک عمر خیر نویسنده و چون قصد هر شری کند تا مادر مسلم
 از آن ^{در} چیزی نویسنده و چون بفرستد در بر ایوب یک عمر خیر نویسنده
^{در} تمام هر چه در بر بنده با تمام نویسنده اگر چه بجز توفیق دادیده باشد هر گاه
 که نشاید و آن است باری نادر و روحی آگاه در بنده بفرستد و آن را بفرستد و آن را بفرستد
 که در آن آتشی بفرستد و آن را بفرستد و آن را بفرستد و آن را بفرستد
 از سر و درشتن کرم الهی با وجه اینکه در روغن پنداشته خجری از سر و درشتن

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

مبعوضه که از اعتقاد و طایفه اهل سیرت و ادب اعراف آن است که از این طایفه
عائده شریفه بگویند این طایفه در واقع است و حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرموده
که جماعت میان این طایفه و طایفه ای که می باشند از خود آن که بر این طایفه است
از هر طرفی در آن که بجا و نشان ایشان که دولت گفته می شود این طایفه که از هر طرفی که در آن

۲۹۵

فصل اول

فصل اول

[illegible]

